

Fotografsko društvo Jesenice

Foto galerija Jesenice
Trg Toneta Čufarja 4, Jesenice

vabi na ogled fotografske razstave

KATJUŠA KARLOVINI

PORTRET

Odprtje razstave bo 3. maja 2023 ob 18. uri

Razstava bo na ogled do 30. maja 2023

VEČNOST
NEKEGA OBRAZA.

Katjuša Karlovin

Novogoričanka Katjuša Karlovini je zadnja leta fotografinja v družinskem Studiu SOL, a o svojem delu ni preveč zgovorna. Najraje ima, da spregovorijo njene fotografije in kdor jih bo skušal razumeti, bo izvedel več, kot bi lahko sama povedala z besedami. A vendarle; po več kot 25. letih dela v medijih – najprej na lokalni TV, zatem skoraj 20 let pri regionalnem tiskanem dnevniku v službi grafičnega oblikovanja in tehnike – se je pri 50. letih znašla na življenjski prelomnici. Treba je bilo izbrati novo poklicno pot in če je bila prej fotografija njen hobi med dopustom, je zdaj fotoaparati postal njen stalni spremljevalec. Dokupila je manjkajočo opremo in z nekdanjo sodelavko, novinarko, sta začeli pripravljati reportaže za različne medije. Delo je bilo zanimivo, a treba je bilo tudi preživeti, česar pa honorarji niso niti približno omogočali. Tako se je rodil Studio SOL, Katjuša Karlovini pa se s portreti znotraj štirih sten in še zlasti na prostem, v naravi, uvršča med prepoznavne portretne fotografe.

Ivana Stamejčič
izvršna urednica revije Digitalna kamera

Katjuša Karlovini svoj fotografski cikel na samostojni razstavi predstavlja prvič. Za to reprezentativno predstavitev je izbrala portret, ki sodi med najzlahtnejše in najstarejše zvrsti likovne umetnosti. Vsak od ustvarjalcev se ga loteva iz svojega vzgiba in na svoj način, Katjuša v njem očitno išče mehko, melanholijo, romantično temačnost, včasih zamaknenost, zamišljenost ali zgolj umirjenost v trenutku, večnost v obrazu.

VEČNOST NEKEGA OBRAZA.

Portreti nastajajo v naravi, na prostem ali pa v ateljeju. Posebej zanimiva je ateljejska fotografija, ki jo ustvari tako rekoč iz nič. Iz praznega prostora. Človek v praznem prostoru, in luč. Prikrade se spomin na začetke fotografije, na dagerotipije in na tiste fotografije z mokrimi kolodijskimi ploščami, ki so fotografiji dale neizmeren šarm in ustoličile poklic fotografa. Na začetke ateljejske fotografije. A za razliko od tistih, na katerih so portretiranci izražali socialni status, poklic, nacionalnost, so njeni nekako romantično brezčasni. Večinoma gre za ženske ali otroške portrete, ki svoje misli in poglede, pa tudi telo, zapletajo v mehke til ali blago, se poigravajo z rožami.

Ko sem pred kratkim sedela v njenem fotografskem ateljeju in pokazala zanimanje za poziranje, ustvarjanje ateljejskih dramaturgij, me je takoj posedla za star pisalni stroj in že sva si zamislili sceno s cigaretnim dimom in kozarcem. Idealno bi tudi bilo, da bi imeli na razpolago renesančne kostume in nakit, sva si bili takoj edini. Takoj sem razumela, da na nek način izhaja iz slikarstva, saj so jo zanimale točno določene poze ob točno določeni svetlobi. Najraje ima Rembrandtovo, ki je mehka, rjavih tonov. Tako narejena fotografska slika naj bi visela na steni, kot slikarsko delo nekoč v renesančnem studiu.

Katjuša Karlovini se je fotografiji posvetila z vso natančnostjo do tehnike in vsebine ter zato prejela tudi priznanje; 10 od razstavljenih fotografij predstavlja kolekcijo, za katero ji je lani umetniški svet Fotografske zveze Slovenije podelil naziv F1 FZS.

Klavdija Figelj
umetnostna zgodovinarica

